

РЕШЕНИЕ

№ 30088

гр. София, 28.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 15.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5458** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.68, ал.1 ЗЗДискр.

Образувано е на основание изпратена от КЗД жалба от Х. Ш., подадена чрез адв. М. К., вписан в САК, срещу Решение №84/06.03.2026 г., по Преписка №73/2024 г. на петчленен разширен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминацията (КЗД), с което, на основание чл.65, т.5 от ЗЗДискр., е установено, че Д. Б. О., ст. разследващ полицай в сектор „Разследване“, група „Разследване на икономически престъпления“ при 04 РУ - СДВР не е извършил нарушение на забраната за дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр., вр. чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо Х. Ш., на основата на признаците „произход“ и „гражданство“, по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. и на основание чл.65, т.5 от ЗЗДискр., е установено, че не е извършил нарушение на забраната за дискриминация по смисъла на чл.5 от ЗЗДискр., вр. §1, т. 1 от ЗЗДискр. спрямо Х. Ш., на основата на признаците „произход“ и „гражданство“, по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. и е оставена без уважение жалба с вх. № 44-00-862/07.03.2024 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-1151 от 27.03.2024 г. по описа на КЗД, подадени от Х. Ш., като неоснователни и недоказани в частта им по т. I, II, и III от същата.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно поради допуснати множество нарушения на съдопроизводствените правила, свързани с приети, относими, но необсъдени доказателства. Според оспорващия Комисията се е произнесла по съществото на спора само в диспозитива, без да бъдат преценени многобройни писмени и гласни доказателства от към тяхното съдържание и без да е налице оспорване на релевантните факти от страна на ответната страна по преписката. Твърди, че фактическата обстановка в Решението е изложена неправилно, схематично, някак си между другото, като всяко едно заключение на Комисията по фактите е произволно. Изложено е

също, че Комисията правилно приема в Решението си, че по преписката са разпитани четирима свидетели, но в Решението си неправилно обсъжда частично и превратно само показанията на свидетелката Б. С., приемайки, че полицаят О. не е използвал епитети или обиди. В тази връзка е посочено, че свидетелят С. изрично е заявила в разпита си, че полицаят се е държал грубо и пренебрежително спрямо чужденците, а е и използвал термина „араби“ или „арабин“ като едно от основанията да не допусне чужденците да участват в ПСД като поемни лица, които показания не са взети предвид при постановяване на оспорения акт. Във връзка с това моли съда да приеме, че въпреки вменените ѝ със закон задължения. Комисията не е обсъдила в цялост горецитираните показания на свидетелите, т.е. не е извършила пълно, обективно и всестранно изследване на релевантните за казуса факти и обстоятелства. Вместо това в мотивите си е анализирала подробно разпоредба от НПК, нещо което очевидно не ѝ се отдава, като наред с това след като е приела, че е сезирана с оплакване за дискриминация на основата на признаците „произход“ и „гражданство“ по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., е изложила мотиви и за дискриминация на основата на признака „лично положение“, каквото оплакване не е въвеждано със сезиращия документ.

Твърди, че в случая Комисията не е анализирала нежеланото поведение на полицаи О., обстановката, която поведението е създало в личностната сфера на засегнатото лице Ш., включително липсват мотиви как това лице е възприело начина, по който е бил третиран (в случая - словесно), като всички тези обстоятелства следва да са изведени в контекста на корелация с предвидените в чл.4, ал.1, вр. чл. 5 от ЗЗДискр. признаци. При постановяване на решението органът е посочил единствено, че доказателствата не установяват, че по отношение на Х. Ш. не е осъществен съставът на „тормоз“ от ответната страна. Не е ясно обаче как Комисията е достигнала до този извод, след като доказателствата в тази насока са били отразени само като съществуващи, но са обсъдени само частично, а други изцяло игнорирани. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител на оспорващия адв. Д. Г. от САК се иска оспореното решение да бъде отменено

Ответникът, Комисия за защита от дискриминация, в съпроводителното писмо, с което е изпратена преписката и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт А. Б. оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение над минималния размер, в случай на претендирано такова.

Заинтересованата страна – Д. Б. О., в представен писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. Б. Т. от САК, оспорват жалбата с доводи за нейната неоснователност. Претендира разноси по списък, с искане за присъждане на адвокатски хонорар на основание чл.38, ал.1, т.3, пр. 3 ЗА.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната Преписка №73/2024 г. на петчленен разширен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминацията.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх. № 44-00-862 от 07.03.2024 г. и допълнения към нея с вх. № 44-00-1151 от № 27.03.2024 г по описа на КЗД, подадени от Х. Ш. срещу районен полицаи Д. О., Четвърто РУ СДВР. Направено е оплакване, че в края на м. октомври 2023 г. е станал жертва на пряка дискриминация от страна на О. по признаци „произход“ и „гражданство“, тъй като е гражданин на Република И. и няма българско гражданство. Изложено е, че на 29.10.2023 г. същият случайно се озовал в жилище, находящо се в [населено място] на посочен

адрес, където бил „приканен в жилището от цивилни полицаи“, за да вземе участие като поемно лице при извършването на процесуално-следствени действия: обиск, претърсване и изземване. Сочил, че се е съгласил да съдейства на органите на реда и започнал търпеливо да чака пристигането на полицейски инспектор Д. О. от 04 РУ СДВР, който, според отразеното, трябвало да ръководи съответните действия. Твърди, че в момента, в който полицейският инспектор дошъл на място, същият реагирал много странно, когато видял Ш. и още едно лице от сирийски произход да чакат полицаите да организират работата си. Според отразеното от Ш., О. докладвал на някого каква е ситуацията. Обръщал се към лицето в слушалката по фамилия, а именно г-жа А., като казал на всички присъстващи, че разговаря с шефката си, тъй като всички действия трябва да бъдат съгласувани с нея. Според изложеното от Ш., в нарушение на изискванията, на които е следвало да отговорят поемните лица, съгласно разпоредбата на чл.137 от НПК, въпросният разследващ орган О. отказал да го допусне, него и другото лице от сирийски произход, което също било приканено за поемно лице при извършването на предстоящите действия, до участие в ПСД като поемни лица, като не е посочено кой ги е поканил. Изложено е мнението, че след като О. забелязал, че двамата са чужденци, това не му се е понравилось.

Според отразеното Ш. счита, че националният му произход не следва да бъде основание да се накърняват и/или нарушават основни негови права и законни интереси, стриктно съблюдавани от нормите на националното и международното право. Счита, че е станал жертва на дискриминация и по-неблагоприятно третиране от страна на РП О.. Направил е искане КЗД да предприеме всички необходими мерки във връзка с коригиране на неговото поведение, като спрямо същия бъдат наложени съответните санкции, явяващи се подходящи за случая, както и да бъдат взети мерки спрямо разследващия орган във връзка с повишаване на неговата осведоменост и култура по въпросите на дискриминацията и нейното значение в националното и европейското законодателство.

С Разпореждане №193/02.04.2024 г. на Председателя на КЗД на основание чл.9, чл.54, чл.55, ал.1, чл.59 и чл.60 от ЗЗДискр. и чл.64 АПК е образувана преписка № 73/2024 г. доколкото в жалбата са изложени твърдения за дискриминация по признаци „произход“, „гражданство“ и „образование“ по чл.4, ал.1 ЗЗДискр., преписката е разпределена за разглеждане от Петчленен състав с поименно посочени членове, на които е възложено да определят председател и докладчик по преписката, който да започне процедура по проучване за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. За разпореждането Х. Ш. е уведомен на 16.05.2024 г., като му е указана доказателствената тежест за установяване на фактите, изложени в жалбата. В изпълнение на Разпореждане №193/02.04.2024 г. на Председателя на КЗД определеният състав на свое заседание е определил Председател на състава и докладчик.

За образуваната процедура по проучване е изпратено уведомление до полицейски инспектор Д. Б. О., получено от него на 03.06.2024 г. От същия е изразено становище вх.№16-11-6/18.06.2024 г. по подадената жалба. В същото подробно е отразена фактическата обстановка при проведените ПСД на посочената дата, като категорично е заявил, че нито е повишавал тон, нито е нагрубявал когото и да било от присъстващите на място лица. Подробно се е обосновал с разпоредбите на НПК защо в случая е счел, че Х. Ш. не следва да бъде поемно лице. Направил е искания за събиране на доказателства във връзка с изложеното от него.

Въз основа на доводите в становището от Началника на 04 РУ – СДВР са изискани и представени материалите по извършена проверка на базата на сигнал до Дирекция „Инспекторат“ – МВР с рег. №457500-472/01.11.2023 г. , както и материалите, събрани по извършена проверка в СДВР, водена от С. Д., които проверки касаят същия случай.

От докладчика по преписката е изготвен Доклад-заключение, с който се приключва

предварителното проучване, проведено по реда на чл.59, ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр и чл.22 от ППЗКД. С доклада е установено, че надлежни страни са: Х. Ш., в качеството им на жалбоподатели и Д. Б. О., ст. разследващ полицай в сектор „Разследване“, група „Разследване на икономически престъпления“ при ОД РУ - СДВР, в качеството му на ответна страна. Направено е предложение до Председателя на КЗД да насрочи открито заседание на което да призове страните. Заседанието е насрочено на 12.03.2024 г. от 12:00 ч., за което страните са призвани. Видно от приложените към преписката Заповед №12-11-366/11.03.2025 г. и Заповед №12-11.384/12.03.2025 г. на Председателя на КЗД, двама от членовете на петчленния състав са заменени с други.

Видно от Протокол от 12.03.2025 г., проведено е открито заседание по преписката, за което Х. Ш. е представляван от адв. М. К., а ответната страна се е явила лично. В проведеното заседание страните са уведомени за възможността да водят помирително производство на основание чл.62 от ЗЗДискр. Доколкото адв. К. е заявил, че доверителят му няма изразена воля за това, преписката е разгледана по общия ред. По искане на страните са допуснати двама свидетели, поради което разглеждането на производството е отложено за 14.05.2025 г. Тъй като свидетелите не са били призвани за това заседание, същото е пренасрочено за 03.07.2025 г., за която дата страните са уведомени. Към преписката са налични актове за промяна на състава, на председателя му и на докладчика по преписката, както и такива за заместване. На проведеното на 03.07.2025 г. заседание доколкото свидетелите не са се явили, разглеждането на преписката е отложено. Впоследствие е насрочено за 28.10.2025 г., като с Решение 0249/09.09.2025 г. съставът се е произнесъл по исканията на страните за събиране на гласни доказателства.

Видно от Протокола от проведеното на 28.10.2025 г. открито заседание по преписката, за което страните са били редовно уведомени и са присъствали, жалбоподателя – чрез процесуалния си представител, а ответника – лично и с процесуален представител, на същото са разпитани допуснатите свидетели. Предвид липсата на други доказателствени искания съставът е счел преписката за изяснена от фактическа и правна страна, поради което същата е обявена за решаване. Даден е 14-дневен срок за представяне на писмени становища. В указания срок е постъпило становище от ответната страна, с което оспорва да е извършено нарушение по ЗЗДискр.

На 06.03.2026 г. е постановено процесното Решение №84, в което е прието, на основание чл.65, т.5 от ЗЗДискр., е установено, че Д. Б. О., ст. разследващ полицай в сектор „Разследване“, група „Разследване на икономически престъпления“ при ОД РУ - СДВР не е извършил нарушение на забраната за дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр., вр. чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо Х. Ш., на основата на признаците „произход“ и „гражданство“, по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр и на основание чл.65, т.5 от ЗЗДискр., е установено, че не е извършил нарушение на забраната за дискриминация по смисъла на чл.5 от ЗЗДискр., вр. §1, т. 1 от ЗЗДискр. спрямо Х. Ш., на основата на признаците „произход“ и „гражданство“, по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. и е оставена без уважение жалба с вх. №44-00-862/07.03.2024 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-1151 от 27.03.2024 г. по описа на КЗД, подадени от Х. Ш., като неоснователни и недоказани в частта им по т. I, II, и III от същата.

Решението е получено от жалбоподателя на 18.03.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.68, ал.1 ЗЗДискр. срок, доколкото се установи, че оспореното решение е получено от жалбоподателя на 18.03.2026 г., а жалбата е постъпила в КЗД на 26.03.2026 г. Оспорващият е надлежна страна, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира и

НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.47 от ЗЗДискр. Решаващият състав на КЗД е постановил процесното решение в съответствие с чл.48, ал.1, вр. чл.54 от ЗЗДискр. Същото е подписано от всички членове на състава, съгласно разпоредбата на чл.64 ЗЗДискр.

Съдът счита, че оспореното решение е издадено при спазване на установената от закона писмена форма и съдържа предписаните в чл.66 ЗЗДискр. реквизити. Посочен е издателят на решението, жалбоподателя, оплакванията му, извършените действия по проучването, становищата на ответните страни в производството, какво е установил органът от фактическа и правна страна и в крайна сметка какво е решението му по същество на казуса, т.е. съдържа диспозитив. Противно на доводите на оспорващия съдът намира, че в оспореното решение са изложени подробно фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат в самото решение. Съставът на КЗД е обсъдил събрания по преписката доказателствен материал, относим към случая. Извършено е пълно и всестранно изследване на относимите факти, въз основа на които е извел и правните си изводи. В тази връзка неоснователни са доводите в жалбата, че Комисията не е извършила пълно, обективно и всестранно изследване на релевантните за казуса факти и обстоятелства. Вярно е, че в решението не са обсъдени свидетелските показания на двама от свидетелите на О., но това не е съществено нарушение, доколкото от показанията им не се установяват факти, различни от възприетите, още по-малко – благоприятни за Ш.. Не отговаря на истината твърдението, че Комисията е разглеждала и обсъждала признака „лично положение“. Видно от мотивите, а и от диспозитива на акта, разглеждани са именно наведените от оспорващия признаци „гражданство“ и „произход“.

Съдът приема, че при издаване на процесното решение са спазени специалните административнопроизводствени правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр. както вече се каза, в съответствие с изискването на чл.50, т.1 ЗЗДискр. производството е образувано по жалба на засегнато лице. След образуване на преписката, доколкото в жалбата са изложени твърдения за дискриминация по признаци „произход“, и „гражданство“ по чл.4, ал.1 ЗЗДискр., преписката е разпределена за разглеждане от Петчленен разширен заседателен състав за дискриминация на КЗД. Съставът на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства /чл. 55, ал.1 ЗЗДискр./. В хода на това производство е представено писмено становище от ответната страна, след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила с доклад-заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са три открити заседания с участие на страните, след което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспорваният административен акт. Предвид изложеното, настоящият

съдебен състав намира, че процесното решение не страда от процесуални пороци, водещи до нищожността му или до отмяната му на процесуално основание.

Настоящият съдебен състав счита, че решението на КЗД е постановено и при правилно прилагане на материалноправните разпоредби.

С разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. се забранява императивно всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. ЗЗДискр. цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение въз основа на признаците, изброени в чл.4, ал.1 от закона.

Пряката и непряка дискриминация са дефинирани в разпоредбите на чл.4, ал.2 и ал.3 ЗЗДискр. Тормозът е самостоятелен вид дискриминация, законово дефиниран в разпоредбата на чл.5, вр. §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр., а именно - всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. От анализа на дефиницията е видно, че фактическият състав на тази форма на дискриминация предполага от страна на дискриминиращия субект наличие на нежелано поведение, свързано с някой от защитените признаци по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., целящо да предизвика настъпване като резултат на негативни последици, или съответно предизвикало като резултат настъпването на такива последици, изразени в накърняване на достойнството и създаване на нежелана в отрицателен аспект среда, по отношение на лице /обект на тормоза/, което от своя страна следва да е носител на защитен признак.

Следователно пряката/непряката дискриминация по чл.4, ал.2 и ал. 3 от ЗЗДискр. и тормозът по смисъла на чл.5 от ЗЗДискр. са две различни, самостоятелни форми на дискриминация. Фактическите им състави разкриват съществени разлики. Разликата е, че пряката/непряката дискриминация е различно третиране, докато за тормоза различното третиране е ирелевантно. Поради това дискриминацията по чл.4, ал.2 и ал.3 ЗЗДискр. изисква сравнител, а за тормоза, той не е необходим. За тормоза релевантна е специалната цел или резултат на поведението, визирани в §1, т.1 ЗЗДискр. - накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. За дискриминацията чл.4, ал.2 и ал.3 ЗЗДискр. и за резултатния състав на тормоза умисълът е ирелевантен, докато за формалния състав на тормоза - той е елемент на фактическия състав. И двете форми на дискриминация се основават на защитен признак по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., т. е. обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по ЗЗДискр.

В настоящия случай КЗД е извела изводи за липса на пряка дискриминация по защитените признаци „произход“ и „гражданство“, заявените от оспорващия в сезиращата комисията жалба и допълнение към нея, както и за липса на „тормоз“, които изцяло се споделят от настоящия съдебен състав.

В хода на проведеното производство безспорно е установено, че оспорващият е гражданин на И., както и че при извършените от полиция О. неотложни процесуално-

следствени действия същият, в качеството си на ръководещ ги орган, е отказал да го допусне като поемно лице при извършването им с мотиви, че не е български гражданин и не владее добре български език. При изследване наличието на пряка дискриминация съставът на КЗД правилно е приел, че определящ елемент на пряката дискриминация, предвид искането на жалбоподателят е различното третиране: като първо трябва да се установи, че лицето е било третирано по-неблагоприятно, поради наличието на характеристика, попадаща в обхвата на "признак, предмет на защита". Наличието на по-неблагоприятно третиране се установява посредством сравнение между жалбоподателя и друго лице в сходно положение, което не притежава характеристиката, предмет на защита. Необходим елемент е причината да е неразривно свързана с "признака, предмет на защита". Вярно е, че в сезиращата го жалба и в направените уточнения жалбоподателят не е посочил изрично спрямо кои лица счита, че е третиран по-неблагоприятно, но в случая за сравнител следва да се приемат лицата, които са определени за поемни лица при извършване на ПСД. В хода на проведеното пред Комисията производство обаче е установено, че причината, поради която Ш. не е определен за поемно лице не е свързана с неговия „произход“ или „гражданство“, а с факта, че същия не владее добре български език, както и с предположението за неговата заинтересованост, доколкото е бил осигурен именно от лицата, по отношение на които са извършвани действията.

Съдът намира, че при определяне на поемните лица, които да участват в това качество при извършване на неотложните ПСД ответникът не е осъществил пряка дискриминация по отношение на Х. Ш., неопределяйки го за такова лице. На първо място следва да се посочи, че разпоредбата на чл.137, ал.2 НПК предвижда, че поемните лица се избират от органа, извършващ съответното действие по разследването, между лица, които нямат друго процесуално качество и не са заинтересовани от изхода на делото. От тази разпоредба следва, че именно органа по разследването, в случая заинтересованата страна в съдебното производство, е този, който има право и задължение да определи поемните лица, като съобрази изискванията за гарантиране на законосъобразно провеждане на ПСД. Именно в изпълнение на това си задължение той е преценил, че не следва да определя Ш. за поемно лице в конкретния случай. От друга страна не е налице национална норма, която да признава на гражданите субективно право да бъдат включени в качеството на поемни лица, нито е предвиден механизъм за защита срещу недопускане в това качество. Участието като поемно лице представлява форма на законово установено съдействие към органите на досъдебното производство, а не субективно право на гражданина. Предвид това и доколкото разследващият орган носи отговорност за законосъобразността на извършените процесуални действия, то негово право и задължение е да прецени кое лице отговаря на изискванията, за да бъде определено за „поемно лице“, което да гарантира законосъобразността на извършеното ПСД. В НПК липсва изискване относно гражданството и произхода на едно лице, за да бъде определено за „поемно лице“ при извършване на конкретно ПСД. Т.е. не съществува забрана за определяне на чужденец за поемно лице. За да бъде такъв обаче, чужденецът следва да покрива останалите изисквания на нормативната уредба, т.е. да владее български език, за да разбира извършеното, да не е заинтересован от изхода на делото, да е в състояние да изпълни задълженията си по чл.137, ал.3 НПК. След като разследващият орган, в случая ответника, в чието правомощие е, е преценил, че Ш. не отговаря на тези изисквания, съдът приема, че законосъобразно, без да е

нарушил задължението си по чл.4, ал.1 ЗЗДискр да се въздържа от поведение, което е дискриминационно, същият е отказал да го определи за поемно лице. Определяйки друго лице, което да участва в извършените ПСД ответникът не е имал за цел да дискриминира жалбоподателя съобразно неговото гражданство и произход, а да гарантира законосъобразното провеждане на ръководените от него действия.

Предвид изложеното съдът приема, че правилно КЗД е приела, че Д. О. не е осъществил състава на пряка дискриминация, неопределяйки Ш. за поемно лице при извършените ПСД.

Настоящият съдебен състав счита, че правилно КЗД е приела, че в случая не е налице дискриминация под формата на тормоз, тъй като не са налице всички елементи от фактическия състав на това деяние. Обосновано е прието, че от доказателствата по преписката не се установяват твърдяното в жалбата нежелано поведение, свързано с посочените признаци по чл.4, ал.1 ЗЗДискр., осъществяващо състава на тормоз. Разпитаните свидетели, включително Б. С., са категорични, че полицаи О. не е използвал обидни думи и квалификации спрямо Х. Ш.. Само С. е заявила, че е говорил с груб и повишен тон. Това обаче не е достатъчно, за да се приеме, че е налице нежелано поведение по смисъла на чл.5 от ЗЗДискр. Още повече, че с еднократен такъв акт не може да се приеме, че се осъществява тормоз. Освен това по никакъв начин не е установено, че повишеният тон е бил свързан със защитените признаци „произход“ и „гражданство“.

Не е налице и другият елементът от фактическия състав на нарушението, а именно „цел“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. Това е така, тъй като от събраните по преписката доказателства се установява, че О. е имал за цел законосъобразно провеждане на ПСД, които е ръководил в момента, а не настъпване на негативни последици за лицата и накърняване достойнството им на основание посочените признаци.

С оглед изявленията на жалбоподателя, че се е засегнал от отношението на О., може да се приеме, че с поведението на последния като резултат е настъпило накърняване на достойнството му, но това не е достатъчно, за да се приеме, че е налице резултатен тормоз. Защото за да е налице такъв като негативен резултат следва да е налице не само накърняване на достойнството, а и създаване на нежелана в отрицателен аспект среда, по отношение на лицето, обект на тормоза. Такава среда в случая не е създадена, доколкото ситуацията се е развила в конкретно жилище, в присъствието на ограничен кръг лица. Тълкуването на тази част от разпоредбата на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. води до извод за изисквана от законодателя кумулация между нежеланото поведение, целящо накърняване на обекта и създаването на негативна среда, каквато в случая не е установена. Налице е несъставомерно деяние, което по никакъв начин не нарушава ЗЗДискр. по смисъла на чл.84, ал. 3 ЗЗДискр., вр. с чл.6 ЗАНН.

Предвид изложеното съдът намира, че така оспореното решение на КЗД е правилно, при което жалбата срещу същото следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, но в размерите, предвидени в чл.143, ал.3 АПК. Тази разпоредба предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването/иска ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за

правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 200 лв., равностойни на 102,26 евро, с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващият следва да бъде осъден да заплати на Комисията за защита от дискриминацията.

По отношение претенцията на процесуалния представител на заинтересованата страна за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение при условията на чл.38 ЗА, съдът намира същата за неоснователна. Това е така, защото по делото не е представен договор за правна защита и съдействие, от който да се установява, че процесуалното представителство на заинтересованата страна е осъществено безплатно в хипотезата на чл. 38, ал. 1 от ЗАДв.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, II отделение, 52 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ш., подадена чрез адв. М. К., вписан в САК, срещу Решение №84/06.03.2026 г., по Преписка №73/2024 г. на петчленен разширен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминацията.

ОСЪЖДА Х. Ш. да заплати на Комисията за защита от дискриминацията сумата от 102.26 евро /сто и две евро и 26 евроцента/, представляващи разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: